

De rivier Platte, Nebraska, 1863

'Hu!' Mary trok aan de teugels en de ossen hielden in. 'Alles goed met iedereen?' Ze keek naar de drie jongsten, die op ossen zaten. Ze knikten.

De rivier Platte lag voor ze. Hij was breed en modderig. 'Wat nu?' vroeg haar broertje Jackson. Hij was nog maar negen, maar hij hielp Mary om de ossen te mennen. Vader lag achterin de kar. Hij was nog ziek van de beroerte.

'We hoeven de rivier niet over te steken', zei Mary. 'We kunnen hem gewoon volgen.' Er was geen weg naar Zion, maar de rivier zou hen de weg naar het westen moeten wijzen. 'Vort!'

Mary wist niet dat de mormoonse pioniers aan de overkant van de rivier een andere kant opgingen. Door niet over te steken kwamen ze op indiaans

grondgebied terecht. Ze zouden de rest van hun reis geen enkel konvooi tegenkomen.

Ze vervolgden hun reis. Weken later zag Mary een stofwolk aankomen. 'Kalm aan', fluisterde ze tegen de ossen en zichzelf. 'Kalm aan.'

Toen de stofwolk optrok, zag ze een groepje indianen te paard. Eén van de ruiters keek achterin de kar, waar vader lag.

De ruiter had een vriendelijke blik in zijn ogen. 'Man ziek?' vroeg hij, terwijl hij naar vader wees.

'Ja', fluisterde Mary. De man riep iets in zijn eigen taal, waarop de mannen net zo snel wegreden als ze gekomen waren.

Mary zag dat de zon al bijna onderging. 'We stoppen hier', zei ze tegen Jackson. Ze zette Sarah en de tweeling op de grond.

'Mary, kom eens kijken!' zei Jackson. De man met de vriendelijke ogen reed op hen af, met iets zwaars in zijn handen.

'Wilde eend', zei hij. 'En konijn. Voor jullie.' Mary keek hem sprakeloos aan toen hij het wild aan haar gaf. Hij knikte nog eens en reed weg in het schemerlicht.

'Eten!' riep Mary uit. 'Vlees!' Het geschenk van de man was echt een wonder.

Er vonden op hun reis nog meer wonderen plaats. Er kwam een kudde bizens op hen af, maar ze liepen aan beide zijden om de kar heen. Eén van de tweeling werd door een harde stofwind de rivier in geblazen, maar Mary kon haar redden.

Toch was de reis zwaar. De kar zag er met de dag meer versleten uit en de ossen raakten steeds vermoeider. De grond was rotsachtig en steil. Het was moeilijk om de bergen over te steken. Maar Mary en de anderen ploeterden verder.

Ze daalden net van een hoge bergtop af toen Mary een man met een kar op hen af zag komen.

'Misschien kan hij ons de weg naar Lehi wijzen!', zei ze tegen Jackson. Dat was de plaats in Utah waar hun oom woonde.

'Je bent nu in Echo Canyon, niet ver van de Salt Lake Valley', zei de man toen ze vroegen waar ze waren. 'Maar waar is de rest van je groep?'

Ze vertelden hem het hele verhaal en de man luisterde vol verbazing. 'Jullie hebben meer dan zestienhonderd kilometer helemaal alleen afgelegd?' Vol bewondering schudde hij zijn hoofd. 'Je bent een moedige meid. Ik zal je de weg naar Lehi wijzen. Je bent er bijna.'

'We zijn er bijna', fluisterde Mary zichzelf toe terwijl de man in het stof een kaart tekende. Bijna in Zion. 'Ik denk dat we het tóch gaan halen.'

Mary bereikte met het gezin Lehi. Later trouwde ze en kreeg ze een groot gezin. Ze is met haar voorbeeld van geloof en moed veel mensen tot zegen geweest. ■

De auteur woont in Texas (VS).

